

— Не плачи, майко, не тжжи,
че станахъ ази хайдутинъ,
хайдутинъ, майко, бунтовникъ,
та тебе клета оставихъ
за първо чедо да жалишъ.

Азъ зная, майко, милъ съмъ ти,
че може младъ да загина...
Но кажи, какво да правя,
катъ си ме, майко, родила
съ сърдце, мжжко, юнашко...

Христо Ботьовъ работилъ и се училъ за всички работи отъ *Любена Каравеловъ*. Презъ 1874 г. Ботьовъ билъ избранъ за членъ на Централния бунтовнишки комитетъ. Христо Ботьовъ билъ безстрашенъ човѣкъ и се излагалъ на най-голѣми опасности. Комитетътъ рѣшилъ да вдигне въстание презъ 1875 г. За това настоявалъ най-много *Стефанъ Стамболовъ*, който работилъ съ Ботьова и, като него пишелъ народни и бунтовни стихотворения. Дватамата се съгласили, та презъ сжщата година напечатали въ малка книжка най-хубавитѣ си стихотворения и пѣсни.

Бунтътъ се готвѣлъ, но въстаницитѣ нѣмали оржжия. Повикани били старитѣ войводи: Панайотъ Хитовъ, Филипъ Тотю и други. Тѣ били разпратени въ Русия и по други мѣста да намѣрятъ пари за оржжия.

Стамболовъ не искалъ да чака. Съ малко момчета той миналъ Дунава и стигналъ въ Стара Загора, но не сполучилъ, защото борцитѣ не били готови. Ботьовъ въ това време билъ въ Русия да събира пари за въстанието.